

Peter Nielsen: Jeg vil gerne anbefale de 4 ændringsforslag, der er stillet af den højtærede handelsminister og tiltrådt af udvalgets flertal.

Ved lovforslagets første behandling blev der udtalt tvivl om, at lovens formål først og fremmest var egnsudvikling. . . .

Formanden: Jeg henstiller, at der er ro i salen under forhandlingen.

Peter Nielsen: Det er nu ved ændringsforslag nr. 1 tydeliggjort, og jeg hilser derfor dette forslag med glæde. Ændringsforslag nr. 2 går ud på, at egnsudviklingsrådet eventuelt kan udvides til 5 personer. Det tredje ændringsforslag er af redaktionel karakter, og det fjerde vedrører en ændring af ikrafttrædelsesdatoen.

Jeg beklager meget stærkt, at det ikke under udvalgsarbejdet har været muligt at opnå enighed om dette lovforslag, især da der for udvalget forelå oplysninger om egnsudviklingen i andre vesteuropæiske lande. I forhold til dem er den danske egnsudviklingslov af ret beskeden karakter, og det er ejendommeligt, at den skal gøres til et politisk stridsspørgsmål, når vi erfarer, at man i alle andre lande opfatter egnsudviklingen som en national opgave, hvorom alle kan samles. Danmark har den mest beskedne egnsudvikling, men har samtidig den største politiske strid derom. Det er endnu mere besynderligt, når man ved, at Danmark egentlig har det største problem af alle lande, for der er vel næppe andre lande, der har en så skæv geografisk fordeling af erhvervsmulighederne, som Danmark har. Bortset fra Østrig, hvor særlige forhold har gjort sig gældende, har vi efter befolkningens størrelse den største sammenklumpning, der findes. Vi har procentuelt set den største hovedstad i Europa. Andre lande har for længst grebet hårdt ind over for tilsvarende problemer, men her i Danmark er dette spørgsmål blevet en politisk kastebold.

Som begrundelse for sit noget særegne standpunkt har oppositionen anført, at man for så vidt godt vil være med til egnsudvikling sådan i al almindelighed, men ikke til at yde garanti til den enkelte private industri. Ja men tager man dette bort fra lovforslaget, er der jo næsten kun nogle

kønne ord igen, idet der heller ikke er givet tilsagn til lovforslagets kapitel IV, der omhandler industriel udvikling i al almindelighed. Dette med, at privat foretagsomhed og samfundet ikke må samarbejde, kan næppe være noget principielt for egnsudviklingens modstandere, idet de jo ved andre love ikke har været derimod. Det er ikke længe siden vi i det høje ting vedtog loven om Danmarks erhvervsfond enstemmigt, og denne lovs principper er de samme som egnsudviklingslovens, og flere andre love kunne jo nævnes.

Det er altså mere et inkarneret had til egnsudviklingstanken, der gør sig gældende, og det er meget beklageligt, idet en sådan opgave burde være en absolut national opgave. Det er mig dog en trøst, at uenigheden ikke strækker sig uden for Christiansborgs porte, for ude i landet arbejder man trods politiske meningsforskelligheder sammen om egnsudviklingen, så oppositionen er næppe her i større kontakt med sine vælgere, men det kommer selvfølgelig ikke mig ved. Jeg vil kun håbe, at man, når lovforslaget i næste uge er vedtaget, fra alle sider vil samarbejde om at gøre lovens betydning så stor som muligt. Det har før vist sig, at når de bitre ord er sagt herinde, kan man alligevel godt samarbejde.

Det kan vel næppe heller være for at spare skatteydernes penge, at man har oparbejdet denne kunstige modstand. Det er yderst begrænset, hvad loven har kostet hidtil, og tager man i betragtning, at den har været med til at skabe understøttelsesmodtagende borgere om til gode skatteborgere i disse egne, har den nærmest virket som en besparelseslov. Det kan blive dyrt for samfundet, hvis vi ikke fremtidig gør noget mere ved egnsudviklingsarbejdet. Der vil formentlig og forhåbentlig være arbejde til alle danskere her i landet i fremtiden, men arbejdsmulighederne vil ikke være dér, hvor mange nu bor, og derfor må vi imødesee ret store folkeflytninger inden for rigets rammer i de kommende år, hvis der ikke sker en industriel udvikling i de ramte områder. Og en sådan flytning vil blive dyr for skatteyderne. Der skal bygges offentlige institutioner, hospitaler og skoler m. v. til de mange, der vil strømme til vore få industricentre. Det vil skabe endnu større trafikproblemer, end vi kender